

858

GROEI

GEDICHTEN

DOOR

JO SPRUYT

H

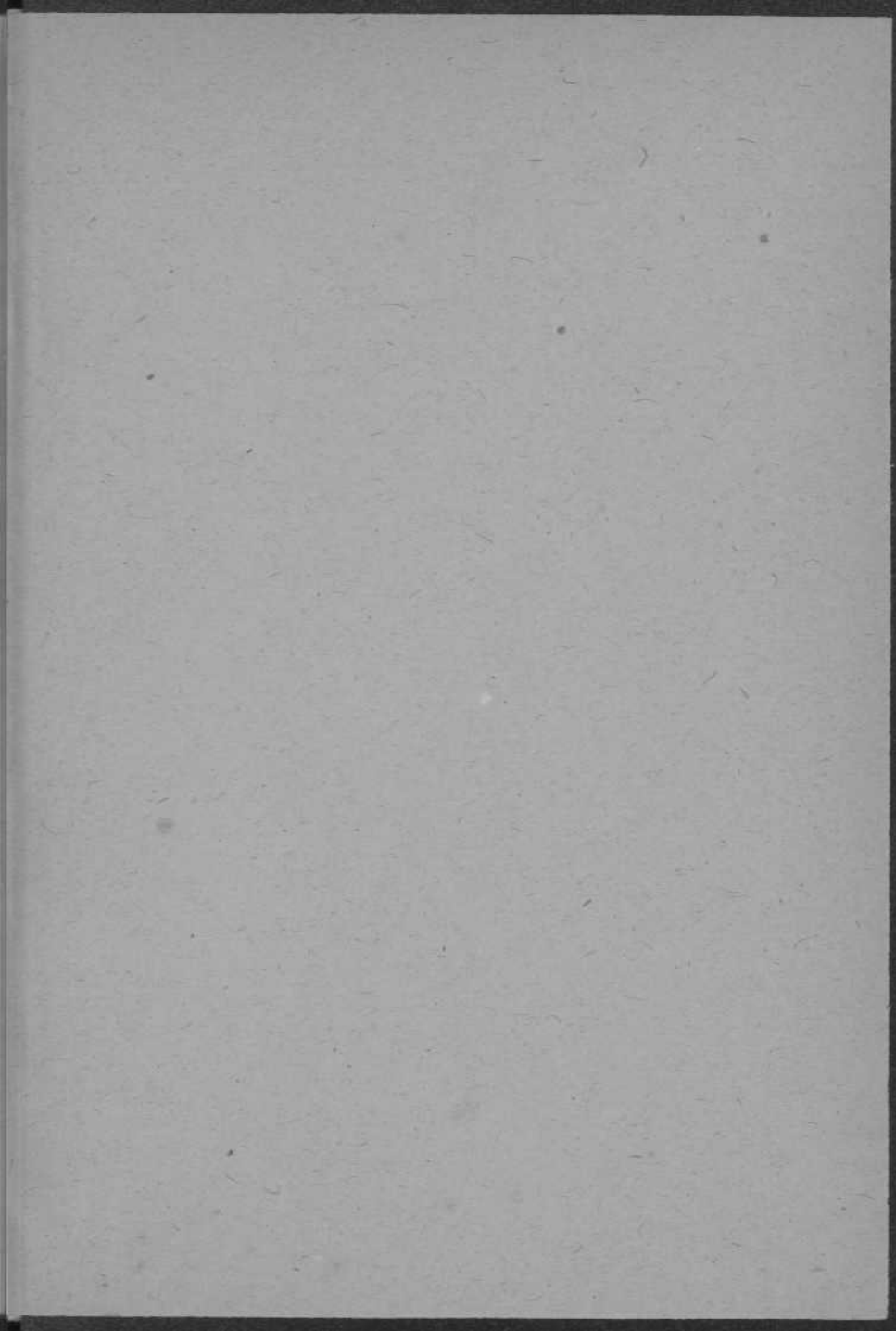
49

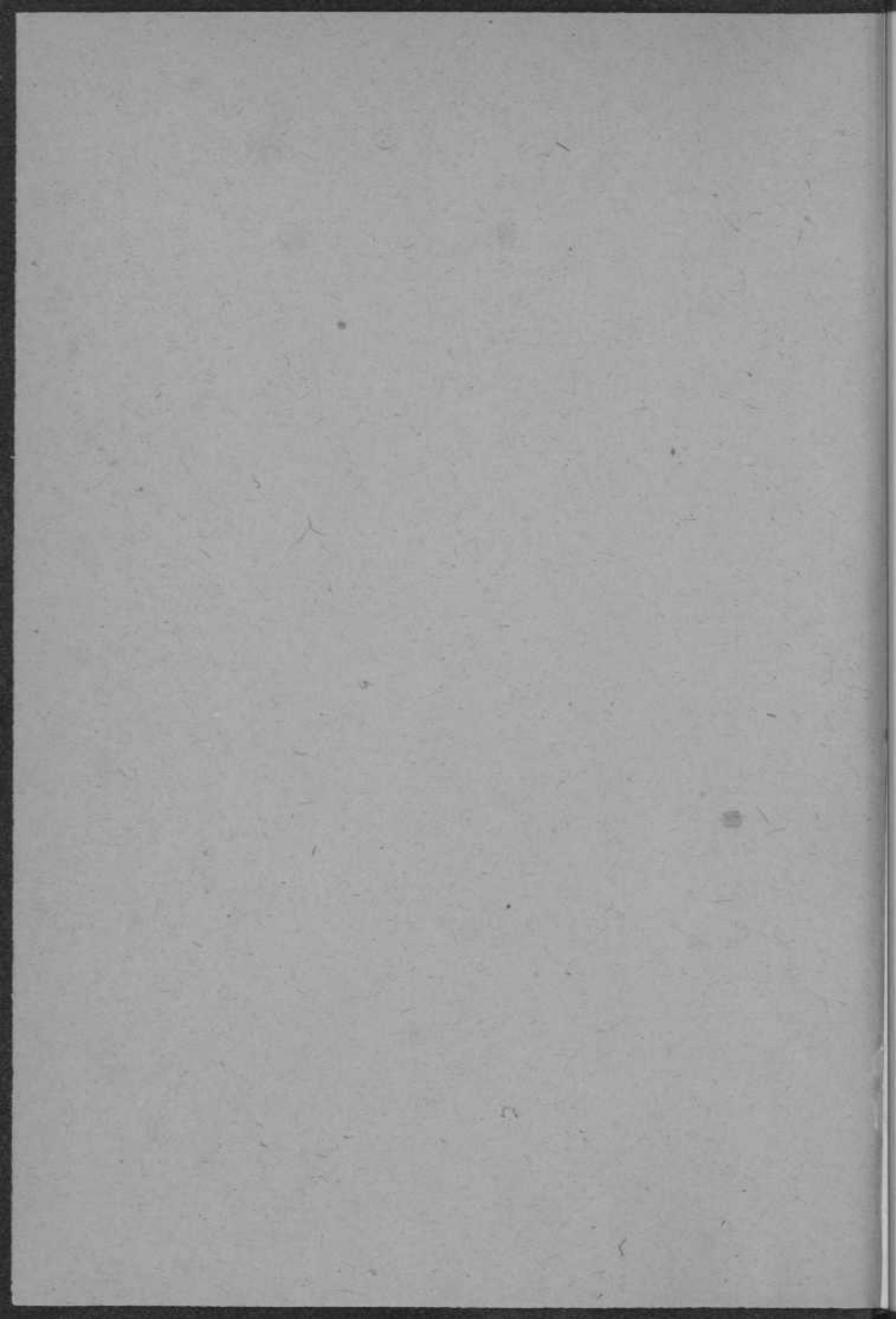
AMSTERDAM
P. N. VAN KAMPEN & ZOON N.V.

KONINKLIJKE BIBLIOTHEEK

1568 8432

850 H/49

GROEI

GROEI

GEDIJKT

TO SPREY

AMSTERDAM

DE WERKSTADT VAN DE BOEKVERLEGERS

44686.

GROEI

GEDICHTEN

DOOR

JO SPRUYT

AMSTERDAM

P. N. VAN KAMPEN & ZOON N.V.

GROEL

GEDICHTEN

BOEK

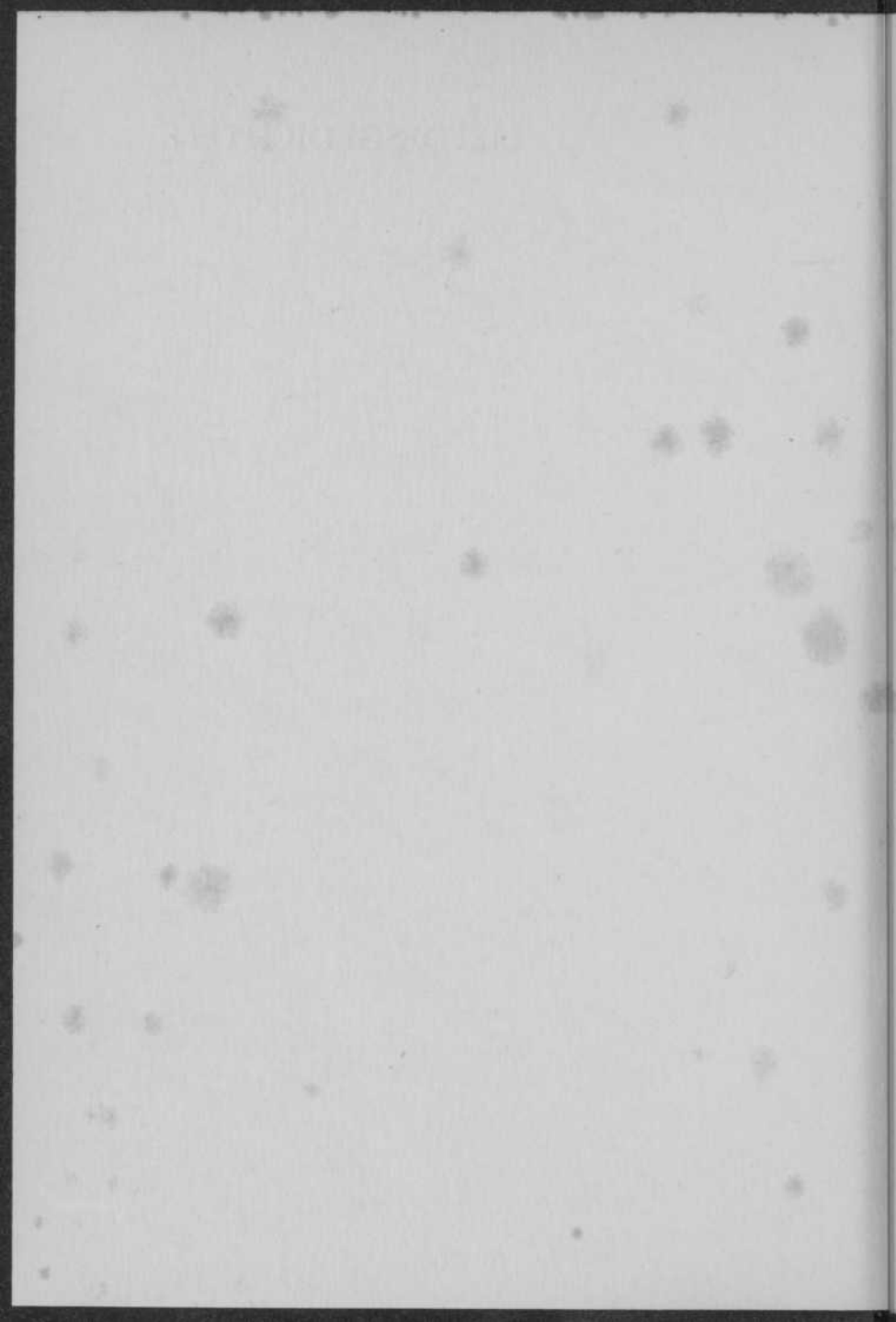
JO SLEUHT

AMSTERDAM

J. VAN NELLE & ZONNEN

LIEFDESGEDICHTEN

Door de liefde voor één mensch
Naar de liefde voor het Al;
Door de eenheid met één mensch
Naar de eenheid met het Leven.

De heele wereld is in jou
En jij bent in de heele wereld;
Alle schoonheid is in jou,
En jij bent in alle schoonheid;
Alle muziek is in jou,
En jij bent in alle muziek;
Alle leven is in jou,
En jij bent in alle leven;
De heele wereld is in jou
En jij bent in de heele wereld.

MIJN BOEKJE VOOR POËZIJ

Ik heb een mooi blauw boek gekocht,
Een album voor poëzij.
En daar schrijf ik nou al de liedjes in,
De liedjes van jou en mij.

Ik kocht 't in die winkel op den hoek,
Waar jij eens op mij wachtte.
Op dien zonnigen Februaridag.
Je keek door de ruit en lachte.

En als ik nu kijk naar het helle blauw
Van mijn boekje voor poëzij,
Dan zie 'k weer die straat, en die winkel en jou
En mijn voorjaarshoedje van zij.

Dan zie ik de kind'ren aan d'overkant,
Die speelden in de zon.
En ik hoor het orgel, dat verderop
In de straat een wijsje begon.

En dat schrijf ik nou alles in mijn boek;
Van die zon, en van jou en van mij.
't Zal heelemaal van ons samen zijn:
Ons boekske van poëzij.

ALS JE VAN MEKAAR HOUDT

Als je van mekaar houdt,
Wat maakt dat de hemel licht,
't Geeft heel de wereld zonneschijn,
Alle menschen een lief gezicht.

Als je van mekaar houdt,
Wat maakt 't alles teer en fijn,
Een vliegje, een bloem, een grassprietje,
Een geranium in een kozijn.

Als je van mekaar houdt,
Dat maakt je een beetje goed,
't Is of je de menschen, de wereld, 't al
In je liefde omsluiten moet.

Als je van mekaar houdt,
Wat maakt dat je leven klaar!
Wat geeft 't je ziel weer zuiverheid,
Wat word je weer eerlijk en waar!

HERINNERING

Ik liep door het park,
De avondzon scheen.
Laag vielen haar stralen
Over de vijver heen.

Ik ging door het laantje,
Dat van mij en van jou.
Een merel floot er;
Hij zong mij van jou.

Ik zag de seringen,
Ze bloeiden weer blij.
Het was, of ze spraken
Van jou en van mij.

Een man was aan 't maaïen,
Fijn geurde het gras.
Een geur, die vertelde,
Zooals het toen was.

Een karretje reed er
Weg tusschen 't groen.
De wielen ratelden;
Precies als toen.

Over 't water schoof langzaam
Een zwaan voorbij.
Haar zuiver-wit herinnerde:
De liefde van die Mei.

Ik liep door het park,
De avondzon scheen.
Laag vielen haar stralen
Als dien avond, lang gelêen.

SOMS DENK IK

Soms denk ik, dat het geen waarheid was,
Je bent al zoo heel ver weg,
Maar dan voel ik het ringetje aan mijn hand,
En dan weet ik: het was toch echt.

Soms denk ik: het was een schoone droom,
Een prins uit een sprookje maar.
Maar dan zie ik de zee, waar we liepen saam,
En dan weet ik: het was toch waar.

Soms denk ik: het was maar een hersenschim,
Zoo'n liefdetje, dat verscheen,
Maar dat na een bloeiende lentetijd
Weer even ras verdween.

Maar dan voel ik mijn warme kloppende hart,
Mijn hart, dat me zegt, dat ik leef,
Dan voel ik mijn warme kloppende bloed,
En ik weet, dat mijn liefde bleef.

HET LIED

Ik ging op reis, de wereld in
Een liedje van verlangen
Verdreef mij uit de groote stad.
Ik voelde mij gevangen.

'k Zag and're steden, ander schoon,
'k Zag tempels en paleizen,
Moskeeën, glanzend' minarets
En zeeën en woestijnen.

'k Voer over meren, groenig blauw,
Betooverend van kleuren.
Ik stond in tuinen, wonderschoon,
Van bloemen en van geuren.

Ik trok de halve wereld door,
Maar 't liedje van verlangen,
Dat mij uit huis verdreven had,
Bleef in mijn harte hangen.

II

Maar op een avond aan de zee
Bij kleurig zonnezinken
Het liedje plots'ling helderder
In mij begon te klinken.

Steeds duidelijker werd het lied,
Ik sloot mijn oogen en hoorde
Een heerlijk mooi orkest, dat zong
In zuivere accoorden.

Ik hoor violen en een bas
En pauken en trompetten.
Ik hoor een harp, een violoncel
Een trom en klarinetten.

Dan is 't, of ieder instrument
Zich losmaakt uit het liedje
En of het iets vertellen gaat:
Apart een melodietje:

III

Het eerst begint de klarinet
In hooge, fijne tonen;
En kijk, ik zie een mooie tuin
En vol van anemonen.

Een muurtje is er, met een poort.
Het poortje, dat gaat open
En door de groene deur kom jij
Ons tuintje binnenlopen.

Nu staan we samen in het veld
Van bonte anemonen
En aldoor zingt die klarinet
In hooge fijne tonen.

Dan eensklaps weg de klarinet
En weg de bonte tuinen,
Daar klinkt een heldere trompet
Als 't schallen van bazuinen.

IV

De trompet, die toovert
M'een vroolijke straat
Vol van menschen bont gewemel.
't Is een wintersche dag
En de hemel is klaar
En de lucht vol van prikkelend leven.

Wij staan voor een winkel
En we kijken naar
De warme wintersche dingen.
We gaan er naar binnen,
We koopen een trui
Met die leuke kleurige kringen.

V

Nou hoor 'k een donk're violoncel
En voor me zie 'k een herfstbosch
De regen droppelt langzaam neer
Op boomen, blaren, mos.

Wij stappen samen over grond,
Die geel is van de blaren
We loopen langs een smalle laan
Langs hooge dorre varens.

Er zijn nog een paar kinderen
Kastanjes aan het rapen
Daar is een meesje, eenzaam, schril
Zijn keeltje aan het schrapen.

Er hangt een fijne duffe geur
Van al die dorre varens,
Daar is een warme, teere gloed
Van al die gele blaren.

VI

Nou is 't even heelemaal stil
Alleen de golven bruisen,
Maar 'k hoor al weer van verre
Zachte orgeltonen ruischen.

Wij loopen zwijgend langs de zee
Woorden zijn maar klein.
Wat zouden menschen spreken nog,
Die in den hemel zijn.

Wij klimmen tegen 't hooge duin
Onz' handen in elkaar,
Zoo vroom als handen kunnen zijn
Van hart'n eenheid 't gebaar.

Wij zitten boven op het duin
De wind zoent onze haren,
En wij — wat is de hemel blauw —
Zoenen mekaren.

VII

Wanneer de harp te tokk'len ging
Dan ben ik opgestaan
't Orkest had mij genoeg verteld
Ik ben naar huis gegaan.

En toen ik op mijn kamer zat
Van 't kille zeepension
Toen wist ik, wat het liedje was
Dat in mijn harte zong.

Toen wist ik, dat, waar ik ook ging
Op bergen en langs zeeën
Er maar één lied in mij bestond
Het liedje van ons tweeën.

VOOR JOU

Voor jou is altijd nog mijn liefde,
Voor jou is steeds nog mijn gebed,
Voor jou zijn alle mijn gedachten,
Ze zijn alleen wat omgezet,

In liefde van een mensch voor d'ander,
In liefde, niet alleen voor jou,
Maar grooter, ruimer, alomvattend,
Waarin 'k mezelf verliezen wou.

Maar uit het diepste van mijn wezen
Ontsproten z', uit den band met jou:
De volheid van het eigen leven,
Waaruit 'k een ander geven wou.

En t' is, alsof het van die and'ren
Terugkaatst in mijn eigen ziel,
En of het zuiverder nog, klaarder,
Weer in het eigen harte viel.

Het harte, dat met jou verbonden
Eén leven is, één ziel, één wet:
De wet, waar God ons in vereenigt
Waar liefde wordt tot een gebed.

Gebed van stil, devoot verlangen
Naar schoon en zuiver leven saam.
Gebed in dankbaar, blij ontvangen.
De Liefde: Godes eigen naam.

MIJN OUDE PIANO

Nou heb ik mijn laatste stuk verkocht,
Dat mij aan jou herinnerde:
M'n oude piano, waar je bij zong
Die mooie liederen.

Wat doet die leege plek nou kaal,
Zoo zonder 't vertrouwde meubel,
En wat vreemd zwevend die schilderij
Als zonder stut of steunsel!

Straks scheen de zon daar in dien hoek,
Net of er niets gebeurd is.
Wat weet zoo'n zon ook eigenlijk
Van menschenlijke vreugd en menschenlijke treurnis!

II

Of heeft die zon misschien gelijk
Met haar voortdurend lichten.
Die zon, die geen notitie neemt
Van 't tijdelijk verrichten?

En geeft zij in ons aardsch bestaan,
Dat vol is van verwachten,
Met haar gestadig, rustig Zijn
Ons eeuwigheidsgedachten!

Wanneer zij met haar warmen gloed
Mijn kamertje opluistert,
Dan is 't, of ze m'iets zeggen wil
Iets vol vertrouwen fluistert.

III

Dat elk lied, dat jij mij zong,
En dat ik voor jou speelde,
Niet enkel maar herinnering is
Uit ver en schoon verleden.

Maar dat 't geborgen is voor goed
In 't harte van ons beiden
Waaruit het nu zijn liedje zingt
Voor and'ren, toen wij scheidden.

Och, dat daar klinken tonen nu
Zoo rein en onbevangen;
Daar zinge 't zonder instrument
In goed' en zuiv're zangen.

OOGST

Zooals na heete zomerdagen
De avondzon verzachting brengt,
Zoo d'avond van een groote liefde
Aan 't hart een stille teerheid schenkt.

Zooals het landschap, dat men doorging
Vanaf den berg nog grooter schoonheid biedt,
Zoo aan het einde van een liefde
Men eerst geheel haar volheid ziet.

Zooals de herfst in milden zegen
De vruchten van den zomer draagt
Voel 'k in den herfst van mijn liefde
Vernieuwdé kracht, die 't Leven schraagt.

Amsterdam, Augustus 1931.

1870

1. The first part of the book is devoted to a general history of the subject, and to a description of the various forms of the disease.

2. The second part is devoted to a description of the various forms of the disease, and to a description of the various forms of the disease.

3. The third part is devoted to a description of the various forms of the disease, and to a description of the various forms of the disease.

4. The fourth part is devoted to a description of the various forms of the disease, and to a description of the various forms of the disease.

ÉÉN MET HET AL

THE NEW YORK PUBLIC LIBRARY

IK VRAAG

Ik vraag geen schoone aardsche zaken,
Ik vraag geen wereldsche vermaken,
Ik vraag geen sympathie van menschen,
Ik voel me vrij van alle wenschen;
Ik vraag geen liefde en geen vriendschap
En geen geluk in stamelend gebed,
Ik vraag om Zuiverheid van Leven,
Ik vraag vervulling van Uw Wet.

GROEI

Wie zal beschrijven d'onbewuste pijn
Van bloemknop, die te bersten staat
En straks de volle roos zal baren?
Wie de ziel, die in benauwenis van Zijn
Zich baanbreekt uit het onbewuste
Naar klaarte en diepte van bewustheid!

Gelijk de bloem de volheid van haar Wezen
Eerst spreidt ten toon na prangend groeien,
Gebroken uit der kelken knellend blad,
Zoo openbaart de ziel haar zuiverheid van Leven,
Na bange worsteling ontsnapt
Uit haar gevangenschap in 's werelds banden.

En staande in de jubeling van haar herborenheid,
De straling van haar zuiverheid,
De glans van 't herontwaakte leven,
Zooals in zalig onbewust volmaakt zijn
De bloem haar kleur en geuren geeft,
Wordt zij bewust haar heerlijkheid van Eeuwig
[Wezen.

DAAR IS IETS SCHOONS

Daar is in ieder ding iets liefs,
Wanneer 't tot dienen is bereid,
Daar is in elk wezen iets schoons,
Wanneer de adem is gewijd;
De Moeder, die haar kindje voedt,
De dienaar, die zijn meester hoedt,
De man, die leeft voor 't ideaal,
Priester, die streeft naar zegepraal
Van 't woord van God, 't hem heilig ambt.
De minnaar, die zijn lieve wacht,
Het kindje, dat naar moeder lacht,
De vrouw, die voor Madonna knielt,
Dichter, van scheppingsdrang bezielde,
Als daar het heilig vuur ontbrandt.
Het moederdier, dat 't jong beschouwt,
Het miertje, dat zijn neste bouwt,
Daar is in ieder ding iets liefs,
Wanneer 't tot dienen is bereid.
Daar is in elk wezen iets schoons,
Wanneer de adem is gewijd.
En klein en simpel schijne 't lot,
Daar is in allen iets van God.

LIBEL

Daar zweeft een libel voor mij uit,
Zijn teere gaas gevleugelt,
Gedrenkt in zalig zonnelicht
In zomersche geneugten.

Wat ben je fijn, wat ben je teer,
In 't lichte, warme zonnetje.
Gestoken in je zomerpak
Je blauw demisaisonnetje.

Zeg, libel, zag ik jou wel ooit
Op somb're grauwe dagen,
Wanneer de zon zich wachten liet
Bij wind en regenvlagen?

Nee, 'k zag je altijd in het licht
Ben jij daaruit geboren?
En is, als 't licht te sterven gaat
Jou leven ook verloren?

Zeg libel, 'k wou, dat ik jou was,
Altijd gekust van zonne,
Altijd van zomerweelde zat
Gedrenkt in eeuw'ge bronne.

Neen, bidden wil ik, dat mijn ziel
Door alle aardsche pijnen
Zich één zal voelen met háar Zon
Als libel met de zijne.

Zich één zal voelen met het Licht,
Waaruit zij werd geboren,
En waar zij, als ik sterven zal
Terugkeert, schoon, herboren.

Mijn ziel gelijk de libel zij
Door heel mijn aardsche leven;
Zoo puur als 't reine blauw van jou
Libel, dàar wil 'k naar streven.

GEDENK

Wanneer een vriendschap enden gaat,
Breek niet met harde woorden,
Gedenk wat schoons uw vriend U gaf,
Laat niet dat zaad vermoorden.

Wanneer een liefde is voorbij
Ach, laat haar met een glimlach
Gedenk het innigs dat z'U gaf
Gedenk wat liefs daar in lag.

Wanneer de zomer scheiden gaat.
Neen, doe haar geen verwijten.
Gedenk de ed'le vrucht zij gaf,
Het koren, dat gedijde.

Wanneer de dood een dierb're haalt,
Ach, laat hem zonder morren,
Gedenk het Leven, dat eens was,
Dàt, wat niet kan verdorren.

KINDERHOEST

Ik lig in slapelooze nacht
Geluiden te beluist'ren
Die trillen tusschen muren na,
En van den dag nog fluist'ren.

Nu is het stil in 't groote huis,
Geen trillinkje, geen windje

Daar klinkt in kamer naast de mijn
Het hoesten van een kindje.

Het heeft iets lenteachtig teers
Als geuren van mimosa,
Het heeft iets zuivers als muziek
Van Schubert of van Mozart.

Een hoest van slapend kind — het klinkt
Zoo schuld'loos en sereen
Als blanke-vogelen gewiek
Langs zilverlichte zeeën.

Ik sluimer in een lichte droom
Van witte-duifgeklapwiek,
Vaag hoor ik weer die kinderhoest,
Mijn „kleine Nachtmusik”.

DE MIJN

Aan zonverlichte boulevard
Staat hoog op 't duin de villa
Langs vriend'lijke waranda bloeit
Geranium en primula.

Een zonnespiegel op 't terras
Staat blikk'rend in de zonne.
Wat kind'ren spelen op bloote voet,
Zalige zomerwonne.

Er zweven langs dit stil geluk
Nog een paar zilv'ren meeuwen.
En zon en zee zingen tezaam
Hun liedje van de eeuwen.

— — — — —
Daar ligt op zij van de warand'
Waar bij'n langs primula's zoemen,
In 't gele zand van het terras
Nog iets — een mijn met bloemen.

Een milde zomerzon schijnt op
Die mijn met margarieten
En zendt zijn stralen op dat graf
Waar velen 't leven lieten.

Daar woelt een blanke kindervoet
Rondom dat graf met leven
Daar zit een slanke, witte meeuw,
Waar bloed en traan aan kleven.

Ja, bloemen zijn een kost'lijk goed
Symbool van vree en leven

Ach menschen, zet ze in geen mijn
Waar dood en bloed aan kleven.

Kweek in het gindsche kinderhart
Geen trots op kwaad, bedreven;
Och, kweek in gindsche kinderziel
Wat Eerbied voor het Leven.

KONINGSPALM

In manelichte tropennacht
Staat de koningspalm.
Hoog boven klappers rijst zijn kruin,
Plechtig, verheven, kalm.

Naar straling van sterrenhemel
Rijst de koningspalm,
Als één, die naar den hemel richt
Een vroom psalm.

Statig, rustig en alleen
Staat de koningspalm,
Als één, die van het leven heeft verstaan
Den zuiv'ren galm.

In klaarheid van den tropennacht
Rijst in mijn hart een wensch;
Zoo fier als koningspalm te zijn,
Een koningsmensch.

Batavia, September 1930.

DE ZONNEBLOEM

Achter in m'n tuin staat een zonnebloem,
Met z'n dikke, taaie stengel
Zoo hoog boven 't andere tuingedoe;
Lijkt 't een brutale bengel.

M'n roosjes kijken minachtend op
Naar de gele makker daarboven,
Die kam'raad met z'n groote, ruige kop,
Die maar stilletjes staat te stoven.

Ook de g'raniums in 't deftige, strakke bed,
Zijn onder elkaar aan 't mokken.
Ze praten van wild, ordinair en niet net,
En van leelijke boonestokken.

En de zonnebloem daar achter in m'n tuin,
Die hoort wel de storm daar beneden,
Maar hij trekt er zich lekker, niks, niemendal van aan,
Heft z'n kop naar de zon, is tevreden.

En ik, — o, wat hou ik van jou, zonnebloem
Die heft zich zoo fijn van de aarde,
Je bent wel niet deftig, je hebt wel geen geur,
Maar jij hebt een andere waarde.

De waarde van hoog boven 't leven te staan,
Met al z'n verterende kleinheid.
De waarde van Een boven velen te zijn
In hoogheid, en fierheid en reinheid.

Je heb zoo iets eerlijks, met je kop naar de Zon,
Zoo één met het Goddelijk Leven,
Jij bent het symbool van iets echts, van iets puurs
Van all' leugen en kleinheid ontheven.

ZES ZANGEN VAN CHARITAS

Voor A. A.

I

Ik heb een man ontmoet,
Die hielp, alleen om 't helpen,
Die liefhad, niet de vrouw in mij,
Maar 't Leven, dat in nood was.
Wiens blik, klaar, onvertroebeld was
Van eigen fel begeeren,
En daarom 't moede hart in mij
Niet verder kon bezeeren.

Een mensch heb ik ontmoet.
Een priester heb 'k ontmoet,
Neen, God heb ik ontmoet.

II

Daar is een liefde, eenig groot,
Van moeder tot het kind;
De liefde, die zich zelf vergeet
Slechts 't andere bemint.

Daar is een liefde, heerlijk groot,
Die van het minnend paar;
Die ziel'n en lichamen versmelt
Op 't vroom hijliksaltaar.

Maar schooner is de Liefde nog,
Die, los van eigen vleesch,
Het ander schepsel minnen kan,
Dat liefde noodig heeft.

Die liefde komt God 't meest nabij
Die, vrij van alle wensch,
Van ziel tot ziel beminnen kan:
Liefde van mensch tot mensch.

III

Wie zoo genade mocht ontvangen,
Te ontmoeten liefde van den Geest
En helder als de diamant,
Die wanneer zij begint te gloeien
Geen spoor van grijze assche laat,
Maar zich tot zuiver Niet verbrandt,

Die voelt een wonder zich voltrekken,
Als door een tooverstaf geraakt
Van zoete troost en zoete pijn;
Die voelt zijn wonden stil genezen
En kan alleen in dankbaar zwijgen
Maar stille zaal'ge tranen schrei'n.

IV

Met hem zou 'k willen loopen
Langs paden,
Waar rein gezang van vogels is
En sneeuwblanke bloesem van magnolia.

Met hem zou 'k willen loopen
Langs water,
Dat van klare diepte is
En waar de witte waterlelie bloeit.

Met hem zou 'k willen loopen
Langs de zee,
Die in oneindigheid
Eén met zijn Liefde is.

Met hem zou 'k willen gaan
Langs velden,
Waar diepblauwe korenbloemen staan,
En waar de leeuw'rik jubelend stijgt.

Met hem zou 'k willen zijn hoog
In de bergen,
Waar de toppen zijn besneeuwd
En de lucht is zuiver.

V

Nou heb ik niets meer noodig
Nou 'k weet, dat jij bestaat.
Nou is 't al overbodig,
Al schoone rijke staat.

Nou is 't in donk're dagen
Toch licht nog in mijn hart,
Nou is 't of 'k al mijn vragen
Ineens beantwoord had.

Nou heb ik niets meer noodig
Nou 'k weet, dat jij bestaat
Nou is 't of heel diep in me
Weer iets aan 't zingen gaat.

En 't is of heel de wereld
Mij eechoot dien zang,
Het vliegje, dat daar dwerelt,
En lijsters klaar gezang.

Ik hoor het in den regen,
Ik hoor het in den wind,
Ik hoor het in het lachen
En in het schreien van een kind.

't Is of in heel de wereld
Mijn lied geschreven staat,
Ik vind het in de wolken
Ik vind 't — zoo maar — op straat.

Nou heb ik niets meer noodig,
Nou 'k weet dat jij bestaat
Nou is 't of heel diep in me
Weer iets aan 't zingen gaat.

VI

Wat geven al' vernederingen,
Wat geeft gehoon, wat geeft gesmaad,
Wat geven alle kwade dingen,
Als daar één eerlijk Mensch bestaat.

Wat wegen al' verdriet en zorgen,
En wat weegt al ijdel gepraat,
Wanneer mijn ziel zich weet geborgen,
Als daar één zuiver Mensch bestaat.

Wat hind'ren al' vijandigheden,
Wat hindert ied're booze daad,
Wat hind'ren pijnen, die geleden!
Als één waarachtig Mensch bestaat!

ONTWAKEN

Daar is iets wonder lichts in mij,
Een last ging mij verloren.
Ik zie na lange donk're nacht
Weer nieuwe dage glogen.

Daar is een vrede in mijn hart,
Een pijn werd m' afgenomen
Ik zie in grijze winterlucht
Weer lichte plekjes komen.

Zoo moet zich voelen vlinder, als
Gestroopt van de cocon,
Hij voelt het warme leven van
De reine zomerzon.

Nu wil ik loopen op het land
En ruiken geur'ge aarde,
En zien naar zwell'nde knoppen, aan
De boomen in de gaarde.

Nu wil ik loopen langs de zee
En hooren naar het bruisen
Dat mij vertelt van d'Eeuwige,
Die 'k weer in mij hoor ruischen.

Het leven wil ik loven weer
En zoenen wil 'k de aarde
Het leven, dat ontspringen deed
Opnieuw mijn levensader.

Ik wil weer strijden voor het al
Een eigen zorg vergeten.
En 'k wil voleinden 't heilig werk:
De taak van mijn geweten.

Ik wil weer zingen een vroom lied
Voor moeden en beroofden.
Ik wil weer sterken, waar ik kan
Hen, die niet meer geloofden.

Daar is iets wonder lichts in mij,
Een last ging mij verloren.
Ik zie na lange donk're nacht
Weer nieuwe dage gloren.

VERDRIET

Verdriet

Jij ongenooide makker

Verdriet

Jij niet erkende stakker,

Wat zonder regen was de aarde,

Wat zonder ploegen was de gaarde,

Wat zonder mesten was de grond,

En zonder reiniging de wond,

Wat 't deesem ware zonder zout,

Was 't leven zonder 's levens goud.

Verdriet

Jij ongenooide zwoeger,

Verdriet

Jij niet erkende ploeger,

Wat 't zaad is voor geploegde voren,

En storm voor 't onbevruichte koren,

Waarvan de aren ledig bleven,

Zoo niet de storm 'r in blies 't leven.

Dat ben jij, arme, zonder wenschen,

Dat ben jij, rijke, voor de menschen.

Verdriet

Jij zaaiër van het zaad,

Verdriet

Jij jager van het kwaad.

O, alvernieuwend levenswonder

Die, lijk de rommelende donder

Aan zwoele, drukkend' atmospheer

Brengt zuiverheid en frischheid weer,

Vaak valsch beschuldigd van geweld,

Jij, 's levens vrome trouwe held.

Verdriet

Jij arme moeë sjouwer,

Verdriet

Jij onvolprezen bouwer.

Jij, steeds miskende kunstenaar,

Die met een enkel handgebaar

Uit vormelooze klei vermocht

Te scheppen heerlijk kunstgewrocht.

Jij, schilder van het werelddoek,

Jij, schrijver van het levensboek.

Verdriet

Jij onbegrepen Leider,

Verdriet

Jij doelbewuste Strijder,

In strengheid oordeelend gericht,

Die schaduw is, en scheidt het licht.

Die 't menschenhart, zoo moe geschreid

Toch straks naar nieuwe weelde leidt.

Je bent de zaaiër van het zaad,

Je bent de Schepper van de Daad!

AVONDZON

Ik hou van teed're avondzon.
Van haar bescheiden, lief gezicht,
Dat oude, vale, moeë gevels
Met milden glimlach stil verlicht.

Ik hou van herfst's vergeelde blaren
Waar 't zonnelicht in werd gespaard
En waar in rossen koperen gloed
Haar warmte in werd bewaard.

Ik hou van oud-gerimpelde gezichten,
Waar liefde in bezonken ligt,
Waarop der tijden leed en vreugde
Een lied van vrede heeft gedicht.

GOD

Vergeten zal 'k de moeder, die mij zoogde,
Vergeten zal 'k de vaderhand, die poogde
Mijn wegen glad en zacht te houden.
Maar niet vergeten zal 'k de Hand,
Die mij uit felle zielebrand,
Wanneer ik om verlossing bad
Geleidde langs het rotsig pad.
Gij, die mijn ziel bevrijdde,
O, God, die mij geleidde!

Vergeten zal 'k de vrienden, die mij troostten,
Vergeten zal 'k de uren, die 'k verpoosde
Met lieven, goed en warm van hart.
Maar niet vergeten zal 'k de bron,
Die 't dorstig hart slechts laven kon,
Wanneer het moe geschreid daar zat,
En 't nieuwe levenskracht toemat.
Gij, die mijn leed bemerkte,
O God, die mij versterkte!

Vergeten zal 'k de lentes, die er bloeiden,
Vergeten zal 'k al schoonheid, die mij boeide
Gevangen in haar tijd'lijkheid.
Maar niet vergeten zal 'k het Hart,
Dat mij in diepe rouw en smart
Toezong als met een troostend lied,
Iets van Uw eeuwigheid verried.
Gij Licht, dat altijd wàs,
O God, die mij genas.

KAR MET DAHLIA'S

Op den hoek van twee donkere straten
In killen nevel-herfstavond, verlaten
Staat een kar met kleurige dahlia's.

't Zijn straten van eenzamen, van gelukberoofden
In wier oogen het licht zachtjes doofde,
Waar staat de kar met de dahlia's.

Trilt door de gejaagde menschen met de bleeke
[gezichten
Toch nog iets van bijna-blijheid, als hun moeë
[oogen zich richten
Naar de kar met de kleurige dahlia's?

In de armelijke buurt met de afgetobde menschen
[flitst even
Een vergankelijk symbool van onvergankelijk leven;
De kar met de bloeiende dahlia's.

ZONDAGSCHE MENSCHEN

Een zonnige zomer - Zondagmiddag
De straten zijn vol mensen.
De lijven in Zondagstooi gehuld,
Mooie Zondagsche mensen.

Het deint in kalmen, tragen tred
In de straten van de mensen.
De gezichten vlak, bijna expressieloos
Kalme Zondagsche mensen.

Heerlijk, zoo stil tusschen hen te gaan,
Zoo zonder gedachten of wenschen.
Te drijven maar stilletjes op den stroom
Van de rustige Zondagsche mensen.

DE MENSCHEN

De menschen moesten als rotsen zijn,
Onwrikbaar in levenshouding.
De menschen moesten als zeeën zijn,
Die vereend met den hemelkoepel
Oneindigheid bouwen.

De menschen moesten als sterren zijn,
Stil stralend in godsvertrouwen.
De menschen moesten als boomen zijn,
Die in zuiver groen altijd weer
Nieuw leven ontvouwen.

De menschen moesten als bloemen zijn
Bloeiend in onwetende schoonheid.
De menschen moesten als kind'ren zijn,
Die leven in speelsche dartelheid
Van onbewuste vroomheid.

Zandvoort, Juli 1935.

INHOUD

	Blz.
Mijn boekje voor poëzij	3
Als je van mekaar houdt.	4
Herinnering	5
Soms denk ik.	6
Het lied.	7
Voor jou	14
Mijn oude piano.	15
Oogst	17
Ik vraag	21
Groei	22
Daar is iets schoons	23
Libel	24
Gedenk	26
Kinderhoest	27
De mijn	28
Koningspalm	30
De zonnebloem	31
Zes zangen van Charitas	32
Ontwaken	39
Verdriet.	41
Avondzon	43
God	44
Kar met dahlia's.	45
Zondagsche menschen	46
De menschen	47

